

विपश्यना

साधकहरूका लागि
प्रेरणा पत्र

बुद्ध वर्ष २५३९

फाल्गुण २०५२

वर्ष ११ अ° ११

धम्मवाणी

कामच्छन्दो च व्यापादो, थीनमिद्धञ्च भिक्खुनो ।
उदच्चं विचिकिच्छा च, सब्बसो, व न विज्जति ॥

थेरगाथा - ७७

यस साधक भिक्षुसंग कामेषणा, द्वेष, आलस्य, उद्धतता
र सदेह (यी पाँच नीवरणहरू) केही पनि छैन ।

राजकुमार जयसेन

महाराज विम्बिसारका कतिजना रानीहरू थिए र कतिजना सन्तान थिए भन्ने स्पष्ट जानकारी दिने श्रोतको अभाव छ । परन्तु त्यस समयमा प्रचलित राजघरानाको परम्परा अनुसार भगवान बुद्धको सम्पर्कमा आउनु पूर्व युवा अवस्थामा अत्यन्त काम लोलुप हुनुको कारण राजा विम्बिसारका अनेक रानीहरू र सन्तान रहेको अनुमान गर्न सकिन्छ ।

प्राचीन परम्परागत बाडमयमा विम्बिसारका एक पुत्र, राजकुमार जयसेनको नाम बरोबर आउँछ । जयसेनको माता को थिए? यस सम्बन्धमा कुनै जानकारी छैन परन्तु उनको “भूमिज” नामको मामा भगवान बुद्धको सम्पर्कमा आई भिक्षुसंघमा प्रवृजित भएको थियो । साथ साथै एक प्रसंगमा यस्तो पनि उल्लेख भएको छ कि पिता विम्बिसार र मामा भूमिज भगवान बुद्धको शिक्षाबाट लाभान्वित भए तर राजकुमार जयसेन भने सदैव यसबाट बञ्चित नै रहे । जयसेन भगवानको सम्पर्कमा आएको कुनै प्रसंग प्राप्त भएको छैन । यसरी कल्याणमयी धर्मबाट अलग हुनुको कारण यो पनि हुन सक्छ कि राजपुत्र हुनाले सतत कामभोगमा लिप्त रहन चाहने व्यक्ति सद्धर्मको निष्कामताले भरीपूर्ण शिक्षाबाट सदैव अलग नै रहन चाह्यो । अथवा यस्तो शिक्षा उनलाई मन नपरेको पनि हुन सक्छ । अथवा राजघरानामा पाल्नु हुने अनेक धर्मगुरुहरूमध्ये भगवान बुद्ध प्रति विरोधीभाव राख्ने गुरुजन प्रति राजकुमारको अगाध श्रद्धा थियो कि, यस बारेमा निश्चित जानकारी प्राप्त छैन ।

त्यस समयमा भगवान बुद्ध, महाराज विम्बिसारले दान दिएको वेणुवन कलन्दकनिवापमा विहार गरिरहनु भएको थियो । परन्तु राजकुमार जयसेनले न भगवान बुद्धसंग नै भेटे न उनका कुनै प्रमुख शिष्यहरूसंग नै । शायद उनको गुरूले उनलाई कुनै मिथ्या, चुगली लगाएर श्रमण गौतम मायावी छ, फसाउने विद्या जान्दछ, त्यसैले जो व्यक्तिलाई पनि आशा वशमा पारी शिष्य बनाउँछ भन्ने कुरा लगाएकोले हो कि राजकुमार सदैव भगवान बुद्धदेखि अलग नै रहिरहे । एक समय जयसेन भगवान बुद्धसंग

नभेटि उनको शिष्य श्रमणोद्देश अचिरवतलाई भेट्ने निहँले शहरभन्दा नजिकै उनी निवास गर्ने वनमा गए । श्रमणोद्देश त्यो व्यक्तिलाई भनिन्छ जो श्रमण बन्ने उद्देश्यले श्रमणको भेष धारणारी श्रमण जीवन व्यतीत गर्न त्यसको प्रारम्भिक अभ्यास गर्दछ । त्यस्तो व्यक्तिलाई श्रामणेर पनि भनिन्छ । अचिरवत श्रामणेर भएको केही दिन मात्रै भएको थियो । श्रामणेर अचिरवत भगवानले भन्नु भएको धर्मवाणी कंठस्थ गर्दै थियो र त्यस वाणीलाई आफ्नो जीवनमा उतार्ने प्रयत्न गर्दै थियो ।

राजकुमार जयसेन श्रामणेर कहाँ गए र एकछिन कुशल मंगलको कुरा गरेपछि एक छेउमा बसे । केही छिनपछि दुवैजना गफ गर्न थाले ।

शायद जयसेन र अचिरवत बीच पहिलादेखि नै चिनाजानी थियो त्यसैले श्रामणेर भनि सम्बोधन नगरीकन उनको पुरानो नाम अग्निवेश नाम लिएर कुरा गर्दै थियो । त्यसबेला प्रचलित एक प्रकारको सम्प्रदाय मान्ने व्यक्तिहरूलाई अग्निवेश भनिन्थ्यो । हुनसक्छ, शायद अचिरवत पहिला त्यस सम्प्रदायका सन्यासी थिए र यी दुई त्यस समयदेखि नै परिचित थिए ।

त्यस समयमा अग्निवेशायन भन्ने ब्राह्मणहरूको गोत्र पनि थियो, यसै गोत्रलाई कुनै क्षत्रीय जातीले पनि अपनाएको थियो । अतः यी श्रामणेर त्यस ब्राह्मण वा क्षत्रीयमध्ये कुनै एक कुलको हुनाले उसलाई भगवान बुद्धले समेत अग्निवेश (अग्निवेश) नामले नै सम्बोधन गरेको पाइन्छ ।

जे होस कुराको थालनी गर्दै राजकुमार जयसेनले सोध्यो, “अग्निवेश, मैले सुनेको थिएँ कि भिक्षु प्रमादरहित र संयमित रहेर जीवन जीउने प्रयत्न गर्दछ र नितान्त रुपमा चित्तएकाग्रता प्राप्त गर्दछ । के यो सत्य हो ?”

अग्निवेशले उत्तर दियो -

“हो, यो एकदम सत्य हो ।”

त्यस समयमा प्रचलित एक मान्यता अनुसार चित्त एकाग्रता को निर्वितर्क, निर्विचार अवस्था कुनै हालतमा प्राप्त हुँदैन भन्ने

थियो । शायद जयसेनको गुरु पनि यसै मान्यतालाई मान्दथ्यो । अथवा आत्मो चञ्चल चित्त एक क्षण पनि निर्विचार नरहेको हुनाले कुनै अवस्थामा पनि चित्त एकाग्र हुँदैन भन्ने धारणा जमेको हुनसक्छ ।

अतः जयसेनले भगवान बुद्धको शिक्षामा के साँच्चै नै चित्त एकाग्र हुन्छ र भन्ने प्रश्न उत्सुकता पूर्वक सोध्दैछ । जब अग्निवेशले हुन्छ भन्ने उत्तर दिए फेरि जयसेनले निवेदन गरे, “अग्निवेश, चित्त निर्विचार गर्ने धर्मको बारेमा तिमी जती जान्दछौ मलाई सुनाऊ ।”

शायद श्रामणेर अग्निवेशले पनि जयसेन कुमारलाई पहिलेदेखि नै चिनेको थियो । त्यसैले भगवान बुद्धको शिक्षा प्रति राजकुमार कति शंकालु, कति श्रद्धाशून्य छ भन्ने कुरा राम्ररी जान्दथ्यो । अतः वेकामको वहश गरेर समय खेर फाल्न चाहँदैनथ्यो । ध्यानको विषय नै एकदम गंभीर छ फेरि श्रद्धाशून्य, शंकालु व्यक्ति सित यस्तो गंभीर विषयको बारेमा गरेको चर्चा त्यति सार्थक, सफल हुन सक्दैन भन्ने उनलाई पूर्व ज्ञान थियो । अतः धर्म सिकाउन सक्ने आत्मो क्षमतालाई बुझेर अन्य मान्यतामा गहिरो आस्था जमेको राजकुमारको वादविवाद गर्ने वृत्तिलाई जानेर अग्निवेशले धर्मचर्चा शुरू गर्नु अगावै एक शर्त राखे । उसले भने कि, “म जुन उपदेश दिन्छु, राम्ररी सुन्नु । यदी तिमिले धर्मलाई राम्ररी बुझ्न सक्थौ भने ठीक छ, होइन भने तिमी आत्मो मतमा एकदम स्थिर रहनु र त्यस वार्तालापलाई यही स्थगीत गर्नु । त्यस पश्चात अन्य कुनै कुरा सोधेर ब्यर्थको वादविवाद नगर्नु ।”

राजकुमारले यो शर्त स्वीकार गरे र श्रामणेरले धर्म देशना दिँदैगयो । सुन्दासुन्दै बीचमा नै अवितर्क अविचार चैतसिक एकाग्रता प्राप्त गर्नु संभव छैन एकदम “असंभव असंभव” भन्दै जुरुक्क उठेर राजकुमार हिँडे ।

श्रामणेरले राजकुमार जयसेनलाई के धर्म देशना दिए, यस विषयमा हामीलाई केही थाहा छैन । परन्तु हामी अनुमान लगाउन सक्छौ कि उनले चार ध्यान समापत्तिको साथ साथै विपश्यना जन्म परममुक्त अवस्था प्राप्त गर्ने मार्गको बारेमा वर्णन नगरेको भएता पनि यति त जरुर बताएको हुनुपर्छ कि कसरी ध्यानी साधक **वितक्कविचारानं वूपसमा** - वितर्क विचारको उपशमन गर्दछ, **अज्जत्तं सम्पसादनं चेतसो एकोदिभावं** - आन्तरिक प्रसन्नताले भरपूर चित्त एकाग्रता प्राप्त गर्दछ **अवितक्कं अविचारं समाधिजं पीतिसुखं उपसम्पज्ज विहरति** - निर्वितर्क, निर्विचार समाधिबाट उत्पन्न हुने प्रीति (चैतसिक आनन्द) र सुख (कायिक सुख) जन्म दोस्रो ध्यान - समापत्तिमा विहार गर्दछ ।

राजकुमार जयसेनको यही प्रश्न थियो कि निर्वितर्क, निर्विचार चित्त - एकाग्रता प्राप्त हुन सक्छ र ? यसभन्दा अगाडिको उच्च अवस्थाको बारेमा जान्ने उसको कुनै रुचि थिएन, अतः श्रामणेरले

उसलाई यति मात्रै बुझायो होला । यसको साथसाथै यस बारेमा पनि अवश्य भन्यो होला कि दोस्रो ध्यान समापत्ति उपलब्ध गर्नु पूर्व प्रथम ध्यान समापत्ति उपलब्ध गर्नु आवश्यक हुन्छ, जुन अवस्थामा सवितक्क सविचार हुन्छ, अर्थात जसमा वितर्क विचार आउँछ परन्तु -

विविच्चेव कामेहि विविच्च अकुसलेहि धम्मेहि -

कामभोग तथा अन्य अकुशल धर्म चिन्तनबाट विमुक्त हुन्छ । यद्यपि प्रथम ध्यानमा नै संकल्प - विकल्प, चिन्तन मनन सर्वथा निरुद्ध हुँदैन । परन्तु जुन विचार आउँदछ त्यो सम्यक् हुन्छ, धर्ममयी कुशल चेतनामा आधारित हुन्छ । मनको विकारबाट विकृत हुने सबै अकुशल चिन्तन त्याज्य हुनु पर्दछ, परन्तु कामभोगको चिन्तन सर्वाधिक अकुशल हुन्छ । अतः त्यसलाई त्याग्न अत्यन्त अनिवार्य हुन्छ । त्यसैले भनिएको छ कि **विविच्चेव कामेहि** । काम भोगको चिन्तन मननबाट विमुक्त नभईकन प्रथम ध्यान प्राप्त गर्न सक्दैन, द्वितीय ध्यान त धेरै टाढा रह्यो ।

पाँच निवरणबाट छुटकारा पाउनको लागि पाँच शील पालन गर्नु पर्दछ । गृहस्थ हो भने कामभोग सम्बन्धित मिथ्याचरण अर्थात व्यभिचारबाट सदैव विरत रहनु पर्दछ । गृहस्थ दम्पति हो भने कमसेकम हप्तामा एक पटक उपोसथ ब्रत बस्नुको साथसाथै ध्यानको अभ्यास गर्न ध्यानकेन्द्रमा रहेको समयमा अनिवार्यतः अखण्ड ब्रह्मचर्यको पालन गर्नुपर्दछ । अगाडि बढ्दै जाँदा सदगृहस्थ भएर पनि सहज भावले सदैव ब्रह्मचर्य जीवन व्यतीत गर्दै कामभोगको क्षेत्रबाट सर्वथा विमुक्त हुन सक्छ । कामभोगको विकारबाट विमुक्त नभईकन अन्य प्रकारका मनोविकारहरूबाट विमुक्त हुनु असम्भव छ । अन्य प्रकारका मनोविकारहरूबाट विमुक्त नभईकन कुनै मिथ्या समाधि प्राप्त गरेता पनि सम्यक् - समाधि प्राप्त गर्नु सर्वथा असंभव छ । अतः राजकुमार जयसेनलाई यी सबै कुरा असंभव लाग्यो र “असंभव असंभव” भन्दै गए ।

यी सारा वृत्तान्त जब भगवान बुद्धको समक्ष पुग्यो तब उहाँले भन्नुभयो, “ध्यानको यो अवस्था कामभोगबाट विरत रहेमा मात्र प्राप्त हुन्छ । कामभोगमा सदैव निमग्न रहने कामवितर्कबाट पिल्सीएको, कामाग्निबाट जलेको, त्यस्को सदा खोजी गर्ने, सदा त्यस्को चिन्तामा मग्न रहने राजकुमार जयसेनले यस अवस्थाको साक्षात्कार गर्नु, यसलाई प्राप्त गर्नु कदापि सम्भव छैन । साँच्चै नै असम्भव छ ।

राजकुमार जयसेनले यस्तो कल्याणकारी विद्या किन सिक्न चाहेन यसबारेमा जानकारी दिने श्रोतको अभाव छ । शायद राजकुमार जयसेन स्वयं अत्यन्त कामातुर व्यक्ति हुनुको कारण जीवनका केही दिन कामभोगबाट विरत रहेर ध्यानको यो कल्याणकारी विद्या एकपटक पनि सिक्न चाहेन अथवा उनी यस्तो गुरुको जालमा फसे जो शील - सदाचार पालन गर्नु निरर्थक मान्दछ र कामभोगको रस्वादनमा सदैव निमग्न रहनु कुनै अकुशल मान्दैन ।

भगवान बुद्धको जीवनकालमा प्रसिद्ध छः धर्माचार्यहरू थिए । ती मध्ये चार जना सत्कर्म या दुष्कर्मको फललाई मान्दैनथ्ये । न यम नियम संयम र सदाचारलाई राम्रो मान्दथ्यो न शीलभग्न जीवनलाई खराब मान्दथ्यो । आचार्य पूर्ण काश्यप, मक्खलि गोसाल, अजित केहकम्बल र प्रकुध कात्यायन यस प्रकारको मान्यता मान्ने आचार्यहरू थिए । तत्कालीन भारतीय समाजमा शीलसदाचारको सट्टामा यस प्रकार उन्मुक्त दुराचरणलाई प्रोत्साहन दिने तथाकथित धर्माचार्यहरूको पनि अनेक शिष्यहरू थिए, प्रशंसकहरू थिए । यी चारै जना - **सङ्घीचेव गणी च गणाचरियो च, ज्ञातो, यसस्सी तित्थकरो साधुसम्मतो बहुजनस्स** - अर्थात् संघपति थिए, गणपति थिए, ज्ञानी मान्दथे, यशस्वी थिए, आर्षी आर्षी सम्प्रदाय स्थापित गर्ने तीर्थकर थिए, धेरै मानिसहरू उनीहरूलाई साधु मान्दथे ।

आश्चर्य लाग्छ, दुराचारको पोषक भएर पनि यी आचार्यहरू किन प्रसिद्ध भए, किन लोकप्रिय भए र त्यती धेरै संख्यामा उनको अनुयायी कसरी भयो । अवश्य पनि ती व्यक्तिहरूको आकर्षक र भव्य व्यक्तित्व भएको हुनसक्छ । आकर्षक भाषामा आध्यात्म र ध्यानको बारेमा भाषण दिने चारुवाक (चार्वाक) थिए होलान् । त्यही आकर्षणको बलले गर्दा नै त्यती धेरै संख्यामा मानिसहरूलाई आर्षी अधिनमा राख्न सफल भए होलान् । भारतमा जहाँ सौभाग्यले समय समयमा एकतर्फ शील सदाचार सम्पन्न सन्त श्रमण र ब्राह्मणहरू उत्पन्न भए र अर्को तर्फ दुर्भाग्यले समय समयमा त्यस्ता बाकपटु चार्वाकहरू पनि उत्पन्न भए । शायद अभागी राजकुमार जयसेन त्यस्तै कुनै धूर्त आचार्यको चंगुलमा फसेर कल्याणकारी विशुद्ध धर्म मार्गबाट सर्वथा वंचित भईरहे । भगवान बुद्धको जीवनकालमा, एक बुद्धभक्त राजपरिवारमा जन्म लिएर राजगृहमा उनको समीपको निवासमा रहेर पनि भगवानसंग सम्पर्क राख्न सकेन, आर्षी मंगल कल्याण गर्न सकेन ।

(साभारः विपश्यना हिन्दी पत्रिका,
कार्तिक पूर्णिमा १९९४)

कल्याण मित्र
स.ना.गो.

नव गठीत दृष्टी

पूज्य गुरुजीबाट सन् १९९६-१९९७ को लागि नयाँ दृष्टी गठन गर्नु भएको छ । दृष्टीहरूको नियुक्ति केन्द्र सञ्चालन सबल एवं स्वस्थ दायित्व निर्वाह गर्नको लागि गरिन्छ । दृष्टी जिम्मेवारी पूर्ण कार्य सम्पादन गर्नको लागि हो । यस्तो जिम्मेवारीपूर्ण कार्यभार बहन गर्ने क्षमता अभिवृद्धिको लागि पाँच शील मध्येका तेस्रो र पाँचौं शीललाई अनिवार्य रूपमा पालना गर्नु पर्ने र वर्ष भरिमा १० दिवसीय एउटा शिविरमा भागलिनु पर्ने कुरामा गुरुजीले जोड दिनु भएको छ ।

नव गठीत दृष्टीहरूको नामावली यस प्रकार छः

	निवास ÷ कार्यालय
१. श्री रत्नकुमार सिद्धि	२७०४५०÷२२७२५५
२. श्री ओम प्रकाश रुड्टा	२३५०७३÷२२२०६०
३. श्री माणिक रत्न कंसाकार	२४२५५५÷२४२५६७

४. श्री सुवर्ण कृष्ण मल्ल	२७९९१४÷२२०५७७
५. श्री कुल धर्म रत्न तुलाधर	२२९०९६
६. श्री बोधि वज्र वज्राचार्य	५२९२६५
७. श्री किरण दास श्रेष्ठ	४९९०८३
८. श्री मोती काजी तुलाधर	२२३७९९
९. श्री त्रिभुवन धर तुलाधर	२२३५८०÷२२६६८९
१०. श्री कृष्ण कुमार अग्रवाल	५२४०७३÷२२४३०४
११. श्री राजकुमार गाडिया	४७३९२९÷२२५०३४
१२. श्री अमर चन्द्र धारेवा	५२२९०९÷२२४९५९
१३. श्री सुनिल शाक्य	३७९६५६÷४९५४२२
१४. श्री पुरुष रत्न धाखा	५२४०६४
१५. श्रीमती यशोधरा प्रधान	५२९८९८

नव-नियुक्त सहायक आचार्य

१. श्रीमान-श्रीमती रुपज्योति कंसाकार	२२९२९०÷२२३९६८
२. श्री पूर्ण प्रसाद ढकाल	५२६७०६÷२९०८०४
३. श्री ओम प्रकाश मोर	२७४४९६
४. श्री नारायण प्रसाद तिवारी	३७९६५५
५. सुश्री रोशनी शाक्य	५२६९९९
६. श्री सुमन धाखा	३७९६५५
७. श्री महेन्द्र मुनि वज्राचार्य	४९०७९४
८. श्री ज्ञानु राजा वज्राचार्य	२२४०५३
९. श्री केशवलाल श्रेष्ठ	५२३५०४

नव-नियुक्त कनिष्ठ सहायक आचार्य

१. श्री अष्ट रत्न शाक्य	२२४२९९
२. श्री कुमार भट्टराई	२७८०६४÷२७९६५८
३. श्री अमृतमान ताम्राकार	४९८७२९
४. सुश्री रेणुका मानन्धर	२२४९९९
५. सुश्री मोनिका धाखा	५२२०२२
६. श्रीमती शारदा पन्त	३७९६५५

धर्म श्रृङ्गमा आगामी महिनाहरूमा सञ्चालन हुने शिविर कार्यक्रम

१. निम्न कार्यक्रमहरूमध्ये आफूलाई अनुकूल शिविरमा सम्मिलित हुनु पूर्व कृपया आचार संहिता पढ्नुहोस् । कम से कम दुई हप्ता अगाडि आवेदन - पत्र भरेर व्यवस्थापनमा सम्पर्क राख्नुहोस् ।
२. शिविरको प्रारम्भ - शुरुदिनको साँझहुनेछ र समाप्त अन्तिम दिनको बिहान करीव सात बजे हुनेछ । शिविरार्थीहरूलाई अनुरोध छ कि शिविर शुरु हुने दिनमा नै शिविर स्थलमा आउनु होला, त्यसभन्दा अगाडिको दिन वा पछाडिको दिनमा होइन ।
३. शिविरमा आउँदा साथमा टर्च, तन्ना, ओड्ने (सल) तथा मौसम अनुकूलको लुगा र दैनिक उपयोगका सामानहरू ल्याउन नभूलनु होला ।
४. शिविरको सञ्चालन पूज्य गुरुजीद्वारा मनोनित सहायक आचार्यबाट हुनेछ ।
५. बाल शिविर:- बाल शिविरमा सम्मिलित हुनुको लागि आवेदन पत्र भर्नु पर्नेछ । तोकिएको वर्ष भित्रका बालबालिकाहरूलाई मात्र शिविरमा सामेल गराउने भएकोले सो-अनुसार आवेदन गर्न अभिभावकहरूमा अनुरोध छ ।
- व्यवस्थापन कार्य सरल बनाउने अभिप्रायले प्रत्येक शिविरमा सयजना शिविरार्थी मात्र सम्मिलित गराइने छ । तसर्थ समयमा नै आवेदन गर्नु होला ।
- बाल-बालिकाको इच्छा भएमा मात्र आवेदन गर्नको लागि उनीहरूलाई प्रोत्साहित गर्नु होला ।
- शिविरमा आर्षी बाल-बालिकाको साथ कोही पनि अभिभावक बस्न पाउनु हुनेछैन ।

६. तीन दिवसीय शिविर: दश दिवसीय शिविरमा बसिसकेका पुराना साधकः यस शिविरमा सम्मिलित हुन सक्नेछन् ।
७. सतिपट्टान शिविर: यस शिविरमा पूज्य गुरुजी वा सहायक आचार्यसंग कम से कम तीन वटा शिविर लिइसकेका साधकहरूले मात्र भागलिन पाउने छन् । यसका साथै विगत एक वर्षदेखि नियमित रूपमा दैनिक अभ्यास गरेको हुनु पर्दछ ।
८. एक दिवसीय शिविर: यस शिविरमा १० दिवसीय शिविरमा सम्मिलित भइसकेका साधकः साधिकाहरूले भाग लिन सक्नेछन् ।

मार्च २६-३०

(चैत्र १४-१८)

३ दिवसीय

अप्रिल १-१२

(चैत्र १९-३०)

१० दिवसीय

अप्रिल १४-२२

(वैशाख २-१०)

सतिपट्टान

(पुराना साधकका लागि मात्र)

अप्रिल २६-२९

(वैशाख १४-१७)

वालशिविर

(१२-१५ वर्षका लागि मात्र)

मई १-१२

(वैशाख १९-३०)

१० दिवसीय

मई ५-२६

(वैशाख २३-जेष्ठ १३)

२० दिवसीय

मई १४-२५

(जेष्ठ १-१२)

१० दिवसीय

मई २७-३१

(जेष्ठ १४-१८)

३ दिवसीय

(पुराना साधक मात्र)

दान दिने-सुअवसर

नेपाल विपश्यना केन्द्र (नेविके) धर्मश्रृङ्गमा दीर्घ शिविर सञ्चालनार्थ धम्महलको निर्माण हुँदैछ । आगामी वैशाख २३ देखि जेष्ठ १३ गतेसम्म हुने बीस दिवसीय शिविरको लागि तयार हुने गरी निर्माणकार्य जोडतोडका साथ भइरहेको छ । करिव ६० जना साधकः साधिकाका लागि निर्मित उक्त हल समापनको लागि आवश्यक रकमको कमी भइरहेको छ । अतः यस दान कार्यमा सहभागी हुन इच्छुक साधक-साधिकाले नेविकेमा सम्पर्क राख्नु होला ।

धर्म गाथा

हिन्दी

काम-तृष्णा से बृहद्तर अन्य तृष्णा ना कोय ।
तृष्णा जगे तो दुःख जगे, विकल व्यथित ही होय ॥
कामभोग की कामना, सर्जन करे विकार ।
मन में उठते ही रहें, सतत वितर्क विचार ॥
जब हो कामुक कल्पना, मन आंदोलित होय ।
कामराग की कल्पना, मन-मंथन ही होय ॥
कामहण्य की आहुति, देय आग धधकाय ।
सतत प्रज्वलित की रहे, चैन रंच ना पाय ॥
तृष्णानल ज्यों ही बुझे, होवें दूर विकार ।
मानस शान्त प्रशान्त हो, रुकें विकल्प विचार ॥
रोम रोम रामांच हो, हर्षित पुलकित होय ।
काया वाणी मौन मन, सहज समाहित होय ॥

मंगल कामना सहित
मदन कृष्ण कायस्थ
रोडहाउस क्याफे, ठमेल
फोन नं. २२९१८७

हिन्दी

शील धरम पालन भला, सम्यक् भली समाधि ।
प्रज्ञा तो जाग्रत भली, दूर करे भव व्याधि ॥
तेरे मेरे स्वप्न की, बिमुख हुई जब धार ।
बैरी सा लगने लगा, हुआ चित्त का भार ॥
तृष्णा से दुःख जागते, तृष्णा से भय होय ।
तृष्णा त्यागे दुःख मिटे, भय काहे से होय ?
सम्यक् दर्शन के बिना, सम्यक् ज्ञान न होय ।
बिन दर्शन ज्ञान से होय सत्यका बोध ।
सम्यक् दर्शन ज्ञान से, होय सत्यका बोध ।
अहंभाव सब दूर हों, होवे चित्त-विशोध ॥
छोडे मिथ्या कल्पना, करे सत्य की शोध ।
सत्य शोधते शोधते, होय मुक्ति का बोध ।

मंगल कामना सहित
भाजुरत्न फर्मा
वीरगञ्ज ।

प्रकाशक : नेपाल विपश्यना केन्द्र, धर्मश्रृङ्ग, बुढानीलकण्ठ, काठमाडौं । फोन : ३७६५५

२०५२ फाल्गुण

सम्पर्क स्थान : श्री रूप ज्योति, ज्योति भवन, पो. व. नं. १३३, काठमाडौं । फोन : २-२५४९०, २-२३९६८

मुद्रक : नेपाल प्रेस, शुकपथ, काठमाडौं, नेपाल । फोन : २२१०३२, फ्याक्स : (±९७७-१) २२५ ४५०

जि.प्र.का.द.नं. ३८÷५१÷५२

हुलाक द. नं. १४÷५१÷५२

● वार्षिक शुल्क रू. २४÷-

साधकको नाम :

ठेगाना :